

Kramat BVBA
Hulshoutsesteenweg 24
2260 Westerlo Belgium
Tel./Fax: +32 (0) 16 68 05 87
www.kramat.be

ISBN: 9789462420007
Wettelijk Depot: D/2013/7085/11
Nur: 285
Copyright © Bieke Roose & Kramat bvba
Omslag: Bruno Dermaux
Vormgeving binnenwerk: Roelof Goudriaan
Drukwerk: MultiPrint LTD, Bulgaria

Bieke Roose

DE ZONEN VAN DE TOVENAAR

deel twee:

IJzerhart

UITGEVERIJ
KRAMAT

*“Zo wordt hij man,
zo vormt zijn hart zich,
als ijzer in de schoot van de aarde.”*

Wat voorafging: De zonen van de Tovenaar

Op een winterdag, een jaar geleden, kwam Maarten Altaris met zijn jongere broer Wannes van school thuis en zag dat vader Alquinus hun huis had laten verdwijnen. Alquinus, een fatsoenlijke tovenaar, was betrokken geraakt bij foute magie. Zijn vriend Pelicanus had een plan bedacht om via betoverde poppen de wereld van de mensenkinderen in zijn macht te krijgen. Omdat Maartens vader daaraan niet langer wilde meewerken, moest hij vluchten. Maarten en Wannes zochten hun toevlucht bij 'tante' Haeves, niet wetend dat deze vrouw allerm minst betrouwbaar was.

Maarten was een talentvolle leerling-tovenaar maar zijn vader had hem veel te lang weggehouden van de werkelijkheid. Over de vroege dood van zijn moeder had hij ook nooit iets vernomen. Alquinus verplichtte zijn zonen zich gedeisd te houden als tovenaars, zelfs wanneer ze op school gepest werden. Hij vertelde Maarten nooit dat er een raad van tovenaars bestond die hulp kon bieden indien nodig. Maarten moest in die barre winter dus alles op eigen kracht te weten komen. Gelukkig was hij een heel slimme jongen en ontdekte hij onverwachte magische talenten bij zichzelf. Later kwam hij te weten waar die vandaan kwamen: hij bleek de erfgenaam te zijn van een machtige voorouder, Romanus de Adelaar, de keizer onder de tovenaars. Deze erfenis was echter niet alles wat Romanus naliet. Een andere afstammeling van hem, Viperus, liep na tweeduizend jaar nog steeds rond op de aarde. Hij was de zoon van een heks en verkreeg door zwarte magie een

soort eeuwigdurend leven, waardoor hij een Schim werd. Terwijl Maarten op zoek ging naar zijn vader, zat Viperus hem op de hielen. De Schim vermoedde welke krachten de jonge tovenaars herbergde en wilde ze 'overnemen'. Maarten was dus behoorlijk eenzaam en gespannen tot hij beseftte dat hij vrienden had. Zijn broer Wannes, het heksenmeisje Pica en de wisselaar Wolf werden één voor één zijn trouwste gezellen. Ook zij ontdekten hun talenten: voor Wannes was dat een ongelooflijke fysieke kracht en moed, Pica verbaasde zichzelf door als heks verliefd te worden op een tovenaars en het hart van de stugge Maarten te veroveren. Wolf werd als kind verstoten en hechtte zich heel sterk aan Maarten en zijn familie. Wolf bezat ook een kracht die hem immuun maakte voor de aanvallen van de Schim. Een andere, heel bijzondere nieuwe vriendin voor Maarten was Menie, een Wezen. Zij behoorde tot een soort die in Maartens tovenaarsboeken werd bestempeld als uitgestorven en die door de mensen zelfs niet gekend was. Menies volk kwam op aarde in de tijd van de eerste planten en ze bewoog zich zwevend door de atmosfeer. Zij werd Maartens grootste fan en raadgeefster.

Maarten staat voor een dubbele taak: Alquinus is alweer zoek en de Schim jaagt nog steeds op hem. En dat moet omgekeerd worden! Hij heeft ook een toenemende verantwoordelijkheid gekregen in de tovenaarsraad. Een jaar later vinden we Maarten en zijn groeiende familie terug in het prachtige oude landhuis Zomerlust. En daar is het inmiddels lente.

1 Wolk

Als een woesteling galoppeerde Wannes de tuin van Zomerlust binnen. Het grind op het paadje naar het liefdespriceltje sprong op. Zo deed ook Merijn die de zaterdagse mensenkrant las. De onstuimige ruïen hield net op tijd in om de ligstoel van Lodewijk Goudmijn niet overhoop te lopen. Gemma, die tussen haar erwtjes zat te wieden, keek verschrikt op. De oude professor greep naar zijn hart, maar het was Maarten die schreeuwde:

‘Wannes! Ben je gek? Je mag hier helemaal niet komen met je paard! Hoe durf je!’

Pica en hij hadden onder de klimroos gezeten, genietend van de zomer en elkaars fonkelende ogen, maar van die intieme sfeer bleef nu niets meer over. Het was de zoveelste keer dat Wannes zijn medebewoners uitdaagde.

Pica keek naar de broer van haar lief en zuchtte. Hij was zo mooi en wild. Zijn blonde haar zat in een strijdersstaart en op zijn gezicht stond een grijns zo breed als het strand van Witklip. Hij was als een ongetemd veulen en sinds zijn vader was verdwenen, was er niemand die hem nog binnen de perken hield.

De jongste van de Altarisbroers sprong van zijn paard Wolk en leidde het naar de grote kraal achter het landhuis. Daar liet hij zijn ruïen drooglopen. Zijn onbeschaafde en vreemde gedrag was begonnen met de aankoop van Wolk. Hij had betaald met een deel van het geërfde goud van zijn moeder, tegen de zin van Merijn die nu zijn voogd was. Sindsdien gedroeg Wannes zich als zijn

woeste voorvaderen, de helden van fort Windpick. Elke dag trainde hij met zijn zwaard Windjager en hij vergat dat hij ook nog naar school moest. Op zijn geheime plek in het bos luisterde hij naar het gezang van het wapen, niet naar het gezeur van zijn nieuwe familie. In de weekends reed hij te paard naar de zee en bleef weg tot na donker. Enkel zijn meeuw Kyle en Wolk deelden zijn lange, eenzame uren bij het water.

Ook op school kreeg hij problemen. Het was niet enkel zijn verzuim dat ergernis opwekte, hij vocht ook bij de minste aanleiding. Dat vechten was geen kinderachtig stoeien, het was menens. Hij kreeg er massa's strafwerk door en Maarten was niet langer bereid dit voor hem te maken zoals hij vroeger wel deed. Toen vocht Wannes immers om Maarten te verdedigen, nu lokte hij zelf incidenten uit. De schooldirectie zat met de handen in het haar en Merijn zei dat hij zijn toekomst op deze wijze verknoeide. Wannes lachte alleen maar met zijn aardrijkskundeleraar die hij zo aanbeden had.

Volgens Lodewijk Goudmijn had hij gewoon last van zijn leeftijd. De stokoude tovenaar hield zich dan ook enkel bezig met de opvoeding van Maarten, die een toonbeeld van fatsoen en ijver was. Dat Maarten al lang geen lessen meer nodig had, wilde de oude man niet inzien.

'Die jongen mist zijn vader!' vond Gemma, de jonge huishoudster van Zomerlust. Zij had een zwak voor Wannes en bracht stiekem hapjes naar zijn kamer wanneer hij zonder eten naar bed moest van Merijn. Als dit gebeurde, gooide Wolf steentjes tegen het raam en dan gleed Wannes langs de oude wingerd naar beneden. Tijdens die nachten jaagden ze samen. Wolf veranderde immers nog elke avond bij schemering in een wolf.

De enige die een rustgevende invloed had op hem, was Pica. Ze beschouwde Wannes als haar beste vriend na Maarten en ze las

hem nooit de les. Ze begreep zijn wildheid goed, ze had zelf ook zoiets in zich. Meestal lachten ze samen om dingen die Maarten echt niet grappig kon vinden.

Pica was zestien geworden, maar ze wist nog heel goed hoe het was om jonger te zijn. Bikkelen en knikkeren vond ze nog altijd fijn, vooral omdat ze er tien keer beter in was dan de meeste jongens. Maarten liet haar die kinderachtige spelletjes, maar de vele uren die Pica en Wannes samen doorbrachten maakten hem wel onrustig. Wannes leerde Pica om zichzelf zonder wapens te verdedigen tegen vijanden. Die kneepjes had hij van zijn vriend en neef, Balder Laurelin, geleerd. Ongeveer om de twee weken kwam de grote man langs. Hij wilde van Wannes de ultieme krijger maken, want hij zag in de jongen de herboren held van zijn volk. Balder werkte als topmilitair voor de mensen. Zijn tweelingzus, Emily, kwam vaak mee op bezoek. Ook zij werkte als speciale soldaat. Wannes werd vanaf de eerste blik verliefd op haar, maar zij was zeven jaar ouder en ging niet in op zijn gevoelens.

Maarten kwam zijn broer achterna, terwijl die Wolk afzadelde.

‘Dit kan echt niet meer!’

Wannes zag om en lachte. ‘Schrok je, Maart?’

‘Iedereen schrok en je had Gemma of professor Goudmijn wel kunnen kwetsen!’

‘Heus niet! Wolk weet wat hij doet!’

‘Wolk weet wat hij doet? En jij, weet jij wel wat je doet? Waarom ben je zo veranderd?’

‘Veranderd?’ vroeg Wannes kortaf en wreef stevig met een ruwe doek over Wolks rug en flanken. De ruïn genoot ervan.

Maarten stak zijn hand uit naar het mooie, grijze paardenhoofd, maar Wolk trok zich weg. Wannes kon zo goed om met dieren, met meisjes, met vrouwen... Hij was sterk en knap en hij

had goede hersenen. Waarom deed hij zo lastig? Het ergste was dat hij het helemaal niet erg leek te vinden dat hun vader weer verdwenen was.

Zelf lag hij 's nachts wakker omdat hij zich zorgen maakte over het lot van Alquinus. En Viperus de Adder had zich verenigd met tante Haeves, samen vormden ze de nieuwe Schim. Hoe moest hij het tegen zo een machtige vijand opnemen?

'Je houdt je niet aan de afspraken!' zei Maarten.

'Welke afspraken?'

'De afspraak om naar school te gaan bijvoorbeeld? Je krijgt steeds weer straf, je vliegt zonder eten naar bed, niets helpt.'

Even zag je iets van de verborgen woede in Wannes' blauwe ogen opflakkeren en Maarten schrok. Zijn broer was geen kind meer. Hij was veertien, had het lichaam van een volwassen kerel en wou niet langer betutteld worden. Binnen in hem zat een vulkaan verborgen en je wist nooit wanneer die zou uitbarsten.

Wannes zat niet te springen om Alquinus te gaan zoeken, zijn vader had immers nooit naar hem omgekeken. Hij voelde zich goed, beter zelfs, zonder vader. Maarten moest vooral niet denken dat hij Alquinus' rol kon overnemen.

'School is niets voor mij. Ik wil mijn brood verdienen met mijn zwaard.' Wannes gaf de ruïen een zetje en duwde hem de kraal in.

Maarten lachte spottend. Windjager was een zeer oud wapen, een erfstuk. Het ding was beslist wat waard, maar de tijd dat je kon leven door je zwaard te verhuren, was eeuwenlang voorbij.

'Ben je echt zo'n kind?' vroeg hij minachtend. 'Als je een positie in het leger wil, net als Balder, zal je eerst je school moeten afmaken. Tenzij je de toiletten wil schoonmaken voor de soldaten, natuurlijk.'

Wannes' helderblauwe ogen werden weer donkerder en

Maarten zette instinctief een pas achteruit. Met één slag van zijn stalen vuisten kon zijn broer hem knock-out slaan. Het was nog niet gebeurd, maar de dag was niet meer veraf, voelde Maarten. Zelfs Merijn vreesde hiervoor.

‘Laat mij met hem praten,’ zei Pica plots. Ze sloeg een arm om Wannes’ hals en leidde hem weg. Maartens sluwe tovenaarsogen, zwart als de nacht, keken zijn lief wantrouwig na. Pica keek om, knipoogde naar hem en zei: ‘Ik heb je gered van een klap, maatje!’

‘Denk je?’ spotte Maarten, maar hij beefde nog na. Hij hield nog altijd van zijn broer, alleen begreep hij hem de laatste tijd echt niet meer.

Het heksenmeisje liep door en Wannes liet zich door haar wegleiden als een lammetje.

Ze liepen langs de zijkant van het landhuis opnieuw de tuin in, maar ze vermeden de anderen. Overal zoemden bijen en fladderden vlinders. Pica keek er verrukt naar. Ze was helemaal opengebloeid in Zomerlust. Ze deed het ook goed op school en haar magere lijf kreeg eindelijk wat meer vorm. Bovendien had ze geleerd om netjes te eten en zich min of meer aan de huisregels van de tovenaars te houden. Dat laatste deed ze voor Maarten. Haar liefde voor hem deed haar groeien, als een bloem in de zon. In haar zomerse groene kleedje en met haar witte haar in vele vlechtjes zag ze eruit als een onschuldig meisje. Maar dat was ze niet. Ze had haar eigen krachten en was die op enkele maanden tijd beginnen exploreren en toepassen. Ze was een krachtige bondgenoot voor Maarten.

Wannes lette niet op Pica’s aantrekkelijke figuurtje, hij zag haar als zijn zus. Zijn hoofd zat vol boze woorden en hij barstte los:

‘Maarten zegt dat ik veranderd ben! Maar hij is het die anders geworden is!’

‘Hm ...’ deed Pica.

‘Hoe meer hij me de les leest, hoe harder ik mijn gang zal gaan!’

‘Oh ja, dat begrijp ik. Ik hou er ook niet van dat hij me zegt wat ik moet doen of laten. Maar weet je, Wannes, het is niet omdat Maarten zélf weer naar school wilde, dat hij jou kan verplichten dat ook te doen. Het is de mensenwet die je hiertoe verplicht. Hij wil je alleen maar helpen.’

‘Hij gedraagt zich alsof hij Alquinus is.’

‘Omdat hij bezorgd is om jou en Alquinus er niet is?’

‘Dat hij vader dan gaat zoeken. Wat heeft hij gedaan in de afgelopen weken? Jou zitten kussen.’

Pica glimlachte stralend en knikte.

Wannes schoot in de lach. ‘Ik weet dat ik moet veranderen, Pica ... ik weet het heus wel, maar toen ik Wolk kocht ...’

‘Zeg eens?’ vroeg Pica en ze spitste haar oren. Nu kwam het, dacht ze. Nu ging hij het eindelijk zeggen.

‘Weet je waar Wolk vandaan komt?’

‘Van die paardenkwekers? Eh ... hoe heten ze nu ook weer?’

‘Het huis heet “*De Kaster*”, die mensen heten “*Van Lindon*”, zoals de stad. Ik denk dat ze van adel zijn, mensenadel natuurlijk. Maar weet je wie die mensen écht zijn?’

‘Neen. Rijkelui?’ spotte Pica.

‘Wolfs ouders! Zijn moeder ... zij verkocht me Wolk. Ze lijkt heel sterk op hem, dezelfde bruine ogen en dat krulhaar. Wolf vertelde me dat zijn ouders paarden hielden. Dat vertelde hij me toen ik met Wolk thuiskwam. Hij zei dat hij bang was dat het paard zou weglopen omwille van hem. Ik verzekerde hem dat Wolk zijn geur zou leren herkennen als die van een vriend. Weet je dat paarden een scherper reukorgaan hebben dan honden?’

‘Neen!’ zei Pica verbluft ... ‘Wolfs ouders! Alle fishsticks!’ Ze

had Wannes' favoriete uitroep overgenomen, iets wat Maarten steeds weer ergerde.

Wolf was al vanaf de eerste dag een zorg voor zijn nieuwe familie. Hun vriend was een wisselaar, iets wat de mensen een weerwolf noemen. Als het duister viel, veranderde hij in een heel erg wild dier. Maar hij was nog nooit kwaadaardig gebleken tegenover mensen.

'Wolf beloofde me om nooit of nooit op mijn paard te jagen. Ik vroeg of hij dat kon beheersen, of hij iets kon beloven in naam van het dier in hem. Hij zei dat hij dacht van wel, maar dat hij verwarde herinneringen had aan zijn nachten.

Pica's mond viel open. Ze begreep plots hoe sterk Wannes was gegroeid, hoeveel wijzer hij geworden was.

'Praat jij op die manier met Wolf? Kan hij ... zich uitdrukken?'

Wolf leerde immers maar traag het praten en het denken van de mensen kennen omdat hij zo lang alleen was geweest en ook nu nog vele uren een dier was. Maar Wannes had een aparte band met hem.

'Ik lees zijn geest, zoals ik dat kan bij dieren. Ik spreek zijn gedachten dan hardop uit en vraag hem of ik het op de wijze juist verwoord.'

'Wannes! Wat goed van je!' zei Pica en ze sloeg haar armen om zijn hals.

Maarten die dat van ver zag, fronste diep. Dat "gesprekje" ging niet helemaal zoals hij wou. Wannes knuffelde Pica teder terug. Hij zou zijn zus geen moment meer willen missen. Pica was het beste wat de Altarisfamilie was overkomen. Hij was ook blij voor haar en Maarten, zijn broer, kon echt wel wat steun gebruiken.

Plots stond Maarten daar weer en keek hen allebei donker aan. Wannes loste Pica traag.

‘Hé? Wat is er met jou? Ben je jaloers?’ lachte Pica.

Maarten keerde zich woedend om en liep weg. Hij vreesde dat het vuur uit zijn vuisten zou schieten, het blauwvuur, het unieke tovenaarsvuur, dat hij van Romanus de Adelaar had geërfd. Hij beheerste die kracht nog absoluut niet.

‘Maarten!’ zei Pica met een diepe zucht.

‘Ik heb Wolfs ouders gevonden!’ riep Wannes hem uitdagend na.

Meteen draaide Maarten zich om. ‘Wat?!’ beet hij.

Pica en Wannes zagen dat het blauwvuur hen niet zou raken en kwamen weer dichterbij. Maarten was tenger en niet sterk, maar hij was dodelijk met zijn Gave.

Wannes herhaalde zijn boodschap.

Maarten dacht opeens aan wat hij in Wolfs hart had gelezen de dag dat ze Pelicanus in de grot hadden bevochten. Pelicanus had Wolf toen proberen te doden met een totale verlammingsspreuk. Als Maarten niet zijn onvergelijkbare Gave had gehad, was Wolf nu dood. Hij was erin geslaagd de geest van Wolf terug te halen. Behalve Wannes mocht niemand weten dat hij dit kon. Wat hij in Wolfs geest had gezien die dag, wist niemand, zelfs Wannes niet. Het was een gruwelijk verhaal over kindermishandeling waar Maarten zelfs niet wilde aan terugdenken. Maar nu kwamen oude spoken toch boven water: Wannes zou Wolfs ouders hebben gevonden!

‘Het landgoed waar ik Wolk kocht, “de Kaster”, is bijna zeker Wolfs ouderlijke huis,’ zei Wannes overtuigd. Maarten sloot zijn ogen en hoorde de stem van de kleine Wolf weer in zijn hoofd:

-Paarden en wolven gaan niet samen, zei papa. Hij en mama jaagden me weg omdat ik de paarden bang maakte. Weg, weg, stoute Wolf! riepen ze -

Maarten wankelde. Pica wou hem opvangen, maar hij duwde haar hand weg en herstelde.

‘Hoe weet je zo zeker dat zij het zijn?’ Hij moest Wolf beschermen, Wannes moest dit vergeten. Niemand mocht dit weten. Die vreselijke mensen mochten Wolf geen tweede maal kwetsen.

‘Ik lees Wolfs geest!’ beet Wannes. ‘Ik ken zelfs zijn herinneringen.’

Maartens mond bewoog even, toen kneep hij hem hard dicht. Het was te laat. Zijn broer had zijn eigen Gave ontdekt en wist alles over Wolf. Sinds ze allebei hun staf hadden gekregen, was er veel in hen gegroeid en sterker geworden. Ze waren heel verschillend en toch pasten ze bij elkaar als twee helften van één schelp ... Maarten had al eerder het gevoel gehad dat hij geen Uitverkorene kon zijn zonder de hulp van Wannes. Maar nu was zijn broer weerspannig.

‘Ik kan meer dan jij denkt!’ zei Wannes fel. ‘Je zei dat ik veranderd was en misschien is dat wel zo, maar jij ... jij bent evengoed anders geworden! Je denkt dat je nu Alquinius bent! Ik zal je wat zeggen, Maart, ik heb geen vader nodig! Alquinius was al waardevol voor mij en jij bent een zielige vervanging!’

‘Wannes!’ schrok Pica en ze greep Maartens hand omdat ze een tegenreactie vreesde. En ja, Maartens hand gloeide op met zijn griezelige blauwe licht. Pica trok haar hand ijlings terug. Maar Wannes hield niet op. Hij was nooit bang geweest voor de duistere krachten van zijn broer.

‘Al wat jij doet is spotten met mij, met mijn voorouders, met de legende van Windjager, met mijn paard! Je denkt dat je de enige Altaris bent die ertoe doet! Je denkt dat je de regels kan opstellen! Ik denk niet dat ik het nog uithoud bij jou! Ik trek het bos in en neem Wolf met me mee!’

Maarten lachte schamper. ‘Hoe denk je je daar in leven te houden?’

Zelf zou hij nooit alleen het bos ingaan. Het woud rondom

Lindon, een natuurreservaat, bedekte het grootste deel van het oude graafschap en zat vol wilde dieren. Echt gevaarlijke beesten dus, zoals everzwijnen en lynxen en wellicht ook wolven. Vroeger waren die dieren uitgeroeid, maar tegenwoordig werden ze gewoon teruggeplaatst. En die hadden ook honger natuurlijk.

‘Ik heb leren jagen, wat jij ook beter zou doen! Wanneer heb je Falash de laatste keer gezien?’

Wannes vroeg terecht naar Maartens totemdier. Hij had zijn vos in geen weken gezien. Hij voelde dat hij in de buurt was, maar dat was alles.

‘En hoe denk jij je geliefde vader te vinden? Heb je het eigenlijk al geprobeerd? Je bent een flauw afkooksel van Romanus! Ik zal blij zijn als ik je stomme smoel nooit meer hoeft te zien!’

Pica stond erbij en was sprakeloos.

‘Ja, ga maar weg!’ fluisterde Maarten woedend. ‘Ga maar in het woud leven met dat dure paard van je. Na twee weken begeeft dat beest het! En Wolf? Hoe zal die overleven zonder de extraatjes die Gemma altijd voor hem maakt?’

Wannes lachte uitdagend en keek even om naar wat Pica hiervan vond.

Haar gezicht vol tranen gaf hem een schok.

‘Kikkerdril en muggenscheten! Zijn jullie allebei gek geworden?’ riep het heksenmeisje uit. Maarten werd misselijk van haar krachttermen en wendde zich af, maar Wannes keek Pica betuiterd aan.

‘Het lijkt wel of de Schim jullie betoverd heeft en ertoe aanzet om elkaar de kop in te slaan! Dat moet je natuurlijk doen, dan heeft Viperus het makkelijker!’

Maarten wilde iets terugzeggen, maar Pica voelde gevaar wel vaker aan, en dus zweeg hij. Wannes schudde zijn hoofd.

‘Ik ben niet betoverd, Pica! Ik ben gewoon kwaad! En ik weet

ook zeker dat die vrouw van de Kaster Wolfs moeder is. Zij lijkt helemaal op Wolf: slank, donker en met dezelfde grote bruine ogen. Ik mag ook wel eens gelijk hebben, of niet?’

‘Maar je bent overdreven kwaad op Maarten, die enkel probeert je te helpen en Maarten is overdreven jaloers omdat jij me een knuffel geeft.’

‘Dat is doodgewoon onder broers,’ mompelde Maarten geeneerd.

Wannes herbegon. ‘Ik wil dat je naar de vader van Wolf stapt, Maart, en die zaak uitzoekt. Dat zijn we aan onze broer verplicht. Hij heeft jouw leven gered en jij dat van hem!’

Maartens ogen vonkten waarschuwend, maar het was al te laat. Pica keek haar lief scherp aan. De broers hadden haar nooit verteld wat er eigenlijk met Wolf was gebeurd toen ze terug onder de grond waren gegaan om Alquinus te redden. Hij, Wannes en Wolf, waren als drie broers geweest en Wolf was bereid zijn leven te geven om de tovenaarszonen te verdedigen. Pelicanus had hem met één sterke spreuk gedood. Ze hadden eerst hun vader in veiligheid gebracht en later waren ze teruggegaan om het lijk van hun vriend op te halen. Wannes had hem toen gevraagd om Wolf “terug te roepen”. Maarten begreep nog steeds niet hoe hij dit had kunnen doen, maar Wolf was weer beginnen ademen. Die immense verantwoordelijkheid woog als lood. Daarom had hij zijn broer bevolen er met niemand over te praten.

‘Was Wolf ... dood die dag dat je Pelicanus versloeg?’ vroeg Pica rillend.

Maarten knikte zonder opkijken. Waarom had hij geheimen voor zijn lief? Nog iets dat hij niet begreep over zichzelf. En dan de rest van zijn vragen, hij had er zoveel! Hoe moest hij die lichtgevende steen vinden bijvoorbeeld, die volgens Menie zijn steen der wijzen moest worden en waardoor hij een volleerd tovenaar